

MUNCA DRAGUNILOR

H. C. Andrei

I

Tremurul uşor îl anunţă pe Daitan că micul său comunicator prins de mână se activase.

Prada sa, chiar în faţă, o panteră adreliană, îşi mişca capul de parcă ar fi ascultat. Ceea ce probabil şi făcea. Panterele adreliene fiind semi-telepatice, simţea formele de viaţă din jur. Dragunul se apropiase cu grijă. Îi luase două ore pentru a parcurge cincizeci de metri prin frunzişul des, păstrându-şi mintea într-o stare de gol.

Altă vibraţie, linia era prioritară, îl irită. Mintea i se umplea devenind imposibil să se ascundă de prada sa. Cu un gest grăbit activă baliza psihică ce-o purta pe spate, semnalul psihic transmis silind-o pe panteră să dispară în desişuri cu salturi lungi.

„Aici Daitan. Ar fi bine să fie ceva important” se răsti în comunicator „Este. Cineva numit Kaleen a anunţat că te caută şi acum se îndreaptă drept spre poziţia ta. Eşaloanele de comandă i-au dat drum liber fără să pună întrebări.” răspunse centralistul dragun „Kaleen. Eşti sigur că acesta e numele?”

„Da lider. Kaleen. Nivelele superioare sunt în agitaţie. Să anunţ echipele de apărare din zonă să intre în alertă?”

„Nu. N-are rost. Dar vreu să rămâi pe fază în caz că apar şi alţi străini.

Păstrează două echipe cu tine lângă translocator. Să fie pregătiţi să ajungă la semnalul meu într-o bătaie de inimă!”

Kaleen era aici. Operatorul dragun nu avea de unde să ştie dar Kaleen era emisar al Puterilor. Prea puţine forţe îi puteau sta în cale aşa că nu avea rost să încerce. Şi, în plus, era curios.

Obosit de vânătoare, Daitan căută locul propice să se odihnească şi să aştepte emisara. Se aşeză pe marginea unui pârâu descărcându-şi echipamentul de vânătoare de pe corp.

Armură uşoară lamelară inscripţionată cu simboluri magice. Vizorul mag-teh care-i permitea să vadă făpturile invizibile. Harnaşamentul complicat de pe spate unde era prinsă baliza psihică şi provoziile. Apărătorile de braţe şi picioare care emiteau împreună scutul magic. Aşeză armele lângă restul, căra doar arme uşoare, tunul-de-mână magic şi cuţitele lungi.

– Războinicule, aici erai! Mă temeam că vei încerca să te ascunzi.

Apariţia fantomatică apăru direct în faţa lui. Arăta ca o femeie umană, fantomatică, cu haine lungi, zdremţuite, fluturând în toate direcţiile împrăştiate de propria-i furie interioară.

– Se spune că este imposibil să te ascunzi de mesagerii Puterilor; mormăi dragunul – Ai cauzat o grămadă de probleme Daitan, atunci când ai hotărât să-l ajuţi pe Arrianus şi armurile.

– Misiunea a fost aprobată TorHal (douăzeci de draguni formând forul superior de conducere a întregii rase). A fost la cererea Dragonilor Bătrâni iar intervenţia noastră a fost în concordanţă cu toate regulile.

– La limitele regulilor; zise apariţia fantomatică – Sunt sigur că nu am stat destul de mult pentru a schimba lucrurile.

– Aţi echilibrat o balanţă.

– Din câte am auzit războiul continuă. În luna cât am fost acolo doar am apărat un oraş şi efectuat două-trei razii. Atâta tot; spuse dragunul – Implicaţiile sunt adânci şi tu ştii asta. Dar nu sunt aici să-ţi reamintesc de gesturile nesăbuite din trecut; rosti serioasă emisara – Şi nici ca să încerci să mă omori, altfel nu te-ai mai fi obosit cu pălăvrăgeala.

– Nu; îi răspunse ea surâzând; Sunt aici să te averizez.

– Să mă avertizezi?

– Ţi-ai făcut duşmani puternici, este foarte posibil ca unii dintre apropiaţii tăi să fie printre ei. Sau să se fi infiltrat printre ei.

– Poporul meu nu are capacitatea de a trăda. Vezi tu, legătura de rasă e foarte puternică la ai mei, avem o predispoziţie genetică puternică pentru a ne proteja semenii.

– Da, ştiu totul despre sistemul vostru. Ştiu despre caste şi felul în care fiecare castă este modificată, războinicii pentru luptă, lucrătorii pentru putere de muncă şi imaginaţie redusă. Ştiu şi despre casta conducătorilor şi-ţi reamintesc că este bine adaptată pentru rolul ei, inclusiv în inteligenţă şi viclenie. În locul tău aş umbla cu gărzi de corp în următoarele tarst.

– De ce atâta grijă pentru mine? Spiritul se învârti în jurul dragunului.

– Cei pentru care lucrez sunt interesaţi de tine, nu ai legături puternice cu nici o facţiune.

– Am legături cu Legiunea.

– Dar nu strânse, nu într-atât de strânse încât să nu ne

poţi ajuta cu o misiune importantă.

– Servesc doar rasa mea emisaro. Nu sunt pionul nimănui.

– Şi Dragonii Bătrâni. Cei pentru care lucrez au discutat deja cu ei şi s-au arătat de acord cu cererea noastră de a ne ajuta.

– De ce nu aţi vorbit cu superiorii mei ierarhici.

– Este o operaţiune delicată, am căutat momentul când nu eşti pe lumea ta de baştină pentru a te contacta tocmai pentru a nu atrage atenţia. Nu vrem să se ştie de implicarea noastră.

– Da, tocmai ai trecut prin vre-o duzină de scanere; pufni dragunul – Au văzut ce trebuiau să vadă. Secretul e păstrat. Dragunul îşi deschise braţele puternice şi se relaxă.

– Spune-mi de ce este vorba?

– Nu este sigur să vorbim aici. Mânie ne vom întâlni tot aici şi atunci te voi duce undeva unde vom vorbi.

– De ce să nu vorbim acum, dacă tot suntem aici. Năluca păru să se gândească. Făcu un semn cu mâna şi desupra lor aerul se deformă şi-o navă de mărime considerabilă, semănând cu un cărăbuş, apăru. O lumină îi învălui trăgându-i la bord.

– Aceasta e nava mea, nu prea comfortabilă pentru cei ca tine dar ne vom descurca.

Daitan privi coridoarele strâmte şi pe cei doi oameni-şerpi care se strecuraseră lângă Kaleen şi şuierau în toate felurile. Năluca le răspunse pe aceeaşi limbă şi plecară.

– Echipajul meu; zâmbi ea făcându-i semn s-o urmeze. Pentru fiinţa imaterială şi mereu schimbătoare de formă coridoarele nu reprezentau o problemă dar dragunul fu forţat să se strecoare prin locuri destul de strâmte. Ajunseră într-o încăpere largă plină de containere de diferite feluri.

– Noi o folosim drept cală dar este potrivită pentru mărimea ta; zise uşor ironic năluca – Care este misiune Kaleen. Încep să-mi pierd răbdarea!

– Prea bine. Să trecem la subiect. Acum un an am „folosit” serviciile unei companii de mercenari. S-a dovedit a fi o greşeală. Şi-au efectuat misiunea dar s-au instalat în baza pe care le-am pus-o la dispoziţie. Cu ajutorul nostru au devenit puternici. Şi nu putem interveni în forţă deoarece există elemente care s-ar ridica împotriva noastră imediat.

– Şi facţiunea ta vrea neapărat să-i elimine?

– Prezenţa lor devine o problemă mai mare decât ne-am

imaginat. Au început să atace populaţii din lumile la care au acces. Şi prin portalurile date de noi au acces la o mulţime de lumi.

– De ce vii la mine, de ce nu folosiţi alţi mercenari. Ar fi mai convingător.

– Ne-a plăcut felul în care ai acţionat. Poporul tău are acces la porţi interdimensionale. Sunteţi buni luptători şi o putere în Domenii. Iar motivaţia este pe drum, drone de luptă vor ataca o regiune părăsită de pe una dintre lumile voastre. Nu vor fi victime, te asigur. Dar vor lăsa destule evidenţe ca să ducă la mercenari, şi cauza destule distrugeri încât să fie declaraţi un pericol.

– Chiar eşti nebună!

– Cum ţi-am spus, este important să scăpăm de ei cât mai repede. Înainte ca puterea lor să crească.

– Voi vorbi cu Dragonii Bătrâni. Şi-am să mă gândesc. Dar dacă vă ajutăm o să fie o recompensă, te asigur de asta.

– Accept. Adună-ţi războinicii cât de repede poţi şi ne vom întâlni să-ţi dau planurile bazei şi alte lucruri care te vor ajuta să intri în fortăreaţa mercenarilor.

– Prea bine; îi spuse Daitan luându-şi locul pe platforma undă; ne vom întâlni şi mâine. Dar nu aici, îţi voi transmite eu coordonatele . Nu-mi place nava ta.

Kaleen flutură mâna şi Daitan fu coborât la sol. Lăsându-l să se gândească la misiunea sa. Avea nevoie de războinici pricepuţi, dar nu putea apela la cete de mercenari, s-ar fi răspândit vestea mai repede ca fulgerul.

Totuşi, poate, banda lui Oskar de dorieni l-ar fi ajutat. Îi cunoscuse pe când se luptau cu forţele haosului. Se gândea şi la Valliar dar armura dispăruse într-o misiune secretă. Rotofeiul li se va alătura cu siguranţă odată ce va afla de Oskar, erau buni prieteni. Şi NerZa, grypidul va veni, probabil însoţit de suita sa şi ceva legători grypizi. Iar legătorii grypizi ar fi oferit o bază solidă de magicieni oricărei aventuri.

Şi măcar cu ei dispuneai de cineva cu care să ai o conversaţie interesantă, gândi Daitan în timp ce chema un flotor să-l ducă la cel mai apropiat centru militar. Poate reuşea să convingă şi o companie de oameni, waradini şi sedurani, îl cunoştea pe şeful lor foarte bine. Iar waradinii aveau wakani încercaţi în artele ocultului a căror căi stranii erau cu greu de

înţeles.

Dar principala forţă de lovire urma să fie formată de războinicii săi, încercaţi în bătălii, şi câini-dragoni.

Se dovedi destul de dificil să strângă aventurierii într-un timp atât de scurt. Îi luă trei zile ca să-i adune pe toţi. Dar erau o ceată mică şi solidă, Kaleen îi spusese că un număr mare ar atrage atenţia altor forţe.

Dromonul aerian plutea cu aripi de piele extinse la maxim deasupra coordonatelor furnizate de Daitan, dedesubt se găsea o tabără-cupolă veche, folosită de draguni pentru antrenament. Daitan o considera sigură deoarece dispunea de înveliş-obscurant, deflectând senzorii şi vrăjile de divinare.

Kaleen nu se afla acolo, era mai bine să nu se ştie de ea, trimisese un războinic naga, îl prezentase ca Tash. Urma să-i însoţească ca reprezentant al ei. Privindu-l cum se mişcă Daitan hotărî să pună un războinic al său să-i stea în preajmă tot timpul. N-avea încredere în el, în mod sigur avea propriile ordine.

Cât timp se strânseseră prietenii săi dragunul studiase planurile oferite de mesagerul zeilor. Fortăreaţa avea puţine puncte vulnerabile, fiind bine apărată şi protejată de diferite câmpuri de magie.

– Primul pas trebuie să fie neutralizarea apărărilor magice; îi informă Daitan pe căpitani stând în jurul hărţii zonei.

– Puternică? Rotofeiul cerceta indicatorii hărţii.

– Au o reţea de turnuri mistice, dar care poate fi incapacitată cu ajutorul vrăjilor de ceaţă specială. După care armele grele le vor distruge. A doua linie; Daitan trasă conturul defensivei pe hartă; este formată de creaturi de luptă mari cât viţeii, la fel ca şi multe alte bestii de luptă. Restul sunt trei tipuri de câmpuri mistice, scuturi puternice înconjurând fortăreaţa şi protejând-o de atacuri fizice şi magice. Şi astea sunt doar informaţiile puse la dispoziţie de patronii noştri. Este foarte probabil să fi fost ridicate şi alte apărări magice, protecţii şi cine ştie ce alte capcane.

– Câţi sunt? Oskar se juca cu vârful gladiusului inscripţionat cu rune Daitan desfăcu un scroll – Forţa iniţială a fost de 40 de mercenari, au pierdut vre-o jumate în luptă dar au adunat o mulţime de lachei şi slugi. Cel puţin câteva sute în fortăreaţă. Cei mai mulţi aici; indică barăcile pe harta fortăreţei;

Plus diferitele bestii de luptă – Nu sunt aşa de mulţi; grypidul legător de vrăji se ţinea la ceva distanţă dar ochii lui multipli vedeau foarte bine – Trebuie să ţineţi sema că mercenarii sunt războinici încercaţi. Ca şi voi, vin din multe regiuni ale planurilor. Lacheii sunt de alt calibru aşa că nu cred că vor fi probleme deosebite cu ei. Dar problema apărărilor magice, cele iniţiale, a fost rezolvată. Avem puterea pentru ale dizolva.

– Ne va scuti de un efort; mormăi Oskar; Avem şi noi ceva pentru astfel de situaţii. Magia nu va fi o problemă. Dacă ai sol-gen. Trei mai exact.

– Îţi fac rost de ele; răspunse Daitan; Hai să ne facem planul de atac.

II

Peisajul dezolant se întindea cât vedeai cu ochii, un deşert uscat presărat cu roci şi praf roşiatic. Vârtejuri luau praful pe sus înecând aerul însuşi cu el.

Doar turnuri masive ţâşneau din pământ sterp, ca nişte degete, scorojite şi cârjite. Prin deschizăturile de la vârf se vedeau lumini ciudate.

Cei puţini şi nenorocoşi, care ajungeau în apropierea turnurilor îşi dădeau repede seama că stare de paragină era doar o mască.

Sfere de foc şi fuioare de fulger îi loveau pe nefericiţi ucigându-i pe loc.

Dar turnurile nu văzură în ceaţa albastră care se forma un pericol, tentacolele ei se strecurară în jurul turnurilor, îngroşându-se până ce deveni o pâclă groasă prin care nu vedeai la cinci paşi.

Două străfulgerări penetrară ceaţa şi două turnuri explodară.

O întreagă armată trecea tăcută prin pâclă. Dorienii în frunte, cu câţiva draguni alături purtând armele grele care pecetluiau soarta turnurilor de pază. Unul după altul.

Urmându-i cete de războinici draguni, câini-dragoni, waradini, o mână de sedurani, grypizii şi oameni. Cu toţi înarmaţi până la dinţi şi pregătiţi pentru lupta ce urma.

– Linia de apărare a fost distrusă; îi fu raportat lui Daitan; Ieşim de sub protecţia Ceţii. Acesta întoarse capul la Baltazar.

– Observatorul este tot sus? Magicianul dorian ridică privirea, trecându-şi palma peste tableta de cristal.

– Este acolo. Dar nu pentru mult timp. Observatorul, o sferă magică care plutea în cer permitea magilor să vadă totul în domeniul lor de acţiune. Întreg perimetrul bazei mercenarilor se forma cu şase observatori. Scoţînd unul din joc lăsau magii fortăreţei orbi la ce se petrecea în zona de incursiune.

Baltazar rosti cuvintele vrăjii ridicând pumnul spre cer şi lancea de energie pură spintecă Observatorul explozia înflorind cerul.

– Vezi; îi spuse dragunului – Să ne mişcăm. Îşi vor trimite creaturile de luptă; transmise NerZa folosindu-se de propriul limbaj să-şi ghideze trupa de grypizi Daitan îşi lăsă viziera cercetând deşertul.

– Oricum le vor trimite, mai bine terminăm cu ele aici, departe de linia interioară de apărare şi de capcanele ei.

Odată ieşiţi din ceaţă trupele se reorganizară lăsând în faţă câinii-dragoni şi dragunii cu scuturi mari secondaţi de legătorii grypizi şi trăgătorii waradin. Căci, fără îndoială, odată ieşiţi de sub protecţia ceţii urmau să înceapă atacurile magice.

Salva de fulgere împrăştiată de protecţia legătorilor îi dădu dreptate lui Daitan. Alte magii înfloriră în jurul protecţiilor.

Mercenarii din fortăreaţă reacţionau.

Baltazar trăzni înapoi umplând cerul, distrugând micul zburător ce încerca să-i spioneze. Alt mag dorian ridică apărarea în jurul lor întărind-o cu o capcană de vrăji, devenind un adevărat paratraznet pentru atacuri magice. NerZa se retrase în spatele scutierului legător de vrăji.

– Ştii că intrăm în cursă. Nu-i aşa? Daitan făcu un gest sugestiv.

– Altă cale nu avem. Trebuie să le spargem apărarea mobilă ca să le putem spulbera protecţiile magice.

Lângă el, Rotofeiul, cu corpul său caraghios de rotund şi mâinile scurte prinse murmurul mental venind direct în faţa lor. Simţi gândurile.

– Vin; spuse el apăsat Vizorul dragunului confirmă afirmaţia, se vedeau profilele energetice pe fundalul dezolant. Ordine trecură prin rânduri şi ceata se reformă. Dragunii îşi ridicară armele energetice grele, cu formele lor ciudate şi primind energie de la amestecuri mag-teh.

Apărură!!!

O mulţime pestriţă de creaturi cu două, patru, şase picioare. Altele se târau pe corpuri de şarpe cu piele aspră. Aveau braţe sau tentacole. Toate aveau un lucru în comun. Păreau pregătite să ucidă.

– Omorâţi! ordonă Daitan alor săi Proiectile magice, suliţe de foc, vîrfuri energetice. Toate se abătură peste creaturi. Parte deflectate de magia cu care vrăjitorii mercenarilor îi învăluiseră, parte spulberând ţintele.

Nu îndeajuns. Turma se dovedi mai mare decât anticipase Daitan. Şi în spatele lor venea, mânându-i, o mână de mercenari bine înarmaţi. Aura magică îi înconjura, aproape palpabilă. Trecând cu uşurinţă prin focul armelor de distanţă, intrară în luptă corp la corp.

Dragunii primiră lupta, folosindu-se de lăncile cu dublu vârf şi naginatele grele să-şi deschidă drum. Lamele, întărite cu magie, treceau cu uşurinţă prin armura naturală a creaturilor. Iar forţa dragunilor le făcea şi mai mortale. Creaturile ripostau cu gheare şi colţi, cele mici aruncându-se pe spatele dragunilor, încercând să rupă părţile mag-teh ale armurilor lăsându-i astfel descoperiţi în faţa atacurilor simple.

Pentru câteva momente păru că aventurierii vor fi copleşiţi de numărul creaturilor. Până când câinii-dragoni, dorienii împreună cu waradinii şi seduranii intrară în luptă.

Războinicii dorieni trecură ca un vârtej rupând tot ce le stătea în cale. La fel ca şi mercenarii aveau echipamente întărite cu magie. Săbii de foc şi gheaţă, cuţite cu aură tăioasă, buzdugane distrugătoare, armuri cu magie. Waradinii erau tatuaţi pe tot corpul fiecare tatuaj întărindu-i magic în timp ce armele lor tradiţinale erau săbii scurte şi apărători de mână-scut. Şi-n bătălie luptau cu sălbăticie.

Creaturile de luptă n-avură nici o şansă.

Cu mercenarii era mai greu. NerZa simţea pe pielea lui. Scutierii lui pieriră sub o sferă de foc şi spada mercenarului cu piele de bronz ce-l ataca şi pe el neobosit. Ultimul scutier grypid se retrăgea sub atacul a două creaturi cu tentacule, fiecare tentacol având ţepi ascuţiţi la capăt.

NerZa lovi cu lamele, inamicul parând cu scutul şi fandând jos căutând punctul slab în torace. Alt grypid interveni, vârful ascuţit al suliţei izbindu-i umărul atacantului, nereuşind însă să

străpungă pielea, dar aruncându-l la sol. Scăpă spada din mână, rostogolindu-se imediat după ea să o reia. Lama-braţ a lui NerZa îl străpunse ţintuindu-l în pământ chiar înainte ca mâna să atingă mânerul.

În locul lui trei şopârle săriră pe scutierul grypid, dinţii ascuţiţi rupând exoscheletul în jurul gâtului. NerZa îi zvârli pe doi eliberându-şi supusul, ucigându-i. Lăsându-l pe el să termine cu ultimul.

În locul lor apărură alte creaturi. Cu sutele.

– Ai spus că vor fi doar câteva sute de toţi; urlă Baltazar în stânga de Daitan lansând trăznete-lanţ Acesta îşi folosea sabia-suliţă pentru a ciopârţi o creatură arătând ca o gorilă cu cap de cal.

– Am spus, am spus. Mai omorâm doar câţiva şi vor fi câteva sute!! Baltazar nu reuşi să răspundă, scorpionul cât leul ce-i sărise în faţă folosea coada cu acu lung de 30 centimetri pentru al străpunge. Armura magică o deviase o dată, dar forţa cu care lovea fiinţa exercitase o presiune enormă pe scut, puţin probabil să o devieze a doua oară. Dorianul aruncă o furie verde paralizând scorpionul în timp ce Rotofeiul proiectă o lance de forţă trăgându-l în ţeapă străpungându-i toracele unde armura era mai subţire.

Alte creaturi apărură, vag umanoide, slabe, cu braţe-lamă lungi. Viteza cu care se mişcau le permise să-i înconjoare pe aventurierii care pătrunseseră mai adânc în linia duşmană. Şi astfel să le strice formaţia de atac a dorienilor care folosiseră sistemul lor tradiţional de bază, un triunghi dreptunghic cu baza către inamic, unde se aflau războinicii în timp ce magii împreună cu arbaletierii şi arcaşii se aflau undeva la vârful triunghiului.

Dorienii se reformau în cerc dar noile creaturi se dovediră a fi extrem de periculoase. Trecură nevătămate de cercul de foc ridicat şi uciseră un mag uman străpungându-i armura de magie. Wakanul waradin era acolo şi rafala sa de vărfuri magice doborî şase creaturi dându-le timp războinicilor să–şi acopere camarazii. Cu a altă mişcare a mâinii şi o Comandă ridică un zid de aburi ucigători. Spera ca aburii să oprească celelalte creaturi ce-i flancaseră şi să le dea timp ţintaşilor să-i doboare.

Lângă ei dragunii luptau cu stoicism fiind copleşiţi de mulţimea ciudaţilor asaltându-i din toate părţile. Lor alăturându-se şi mercenari, tot mai mulţi, ce uciseseră deja o duzină de

draguni folosind tunuri de mână magice. Arme puternice, greu de oprit, la fel ca a waradinilor.

Arme cu flux le răspunseră tăind doi mercenari, protecţia magică apărându-i pe ceilalţi.

Rotofeiul se trezi aruncat în spate, vărful magic al săgeţii desfăcătoare de vrăji intrându-i adânc în braţ. Pierzând cercul de respingere psionic ce-l protejase deveni ţinta a cel puţin patru ciudăţenii. Trecu peste durere şi proiectă ură, disperare. Duşmanii se împleticiră, îngroziţi. Concentrat asupra pericolului imediat n-apucă să desluşească maciuca ghintuită aruncată de-un gigant. Doar puterea lui psihică îl ţinu în viaţă, însă rănit fu atacat de creaturile mai mici cu tentacule, care-l copleşiră. Dinţi sfîşiau armura, ţepi introduceau otravă în organism, lovituri puternice îl izbeau din toate părţile.

Lama luminoasă tăie la milimetri de faţa Rotofeiului ciopârţind creaturile. Cu viteză, lama continuă dansul hipnotic eliberând aventurierul.

Prin ochii înceţoşaţi Rotofeiul văzu o nouă figură. Înaltă, îmbrăcată într-o robă care-i acoperea corpul şi o glugă ce-i ascundea faţa.

Figura umanoidă tăia cu o viteză ameţitoare tot ce-i stătea în cale. Alături de ea o duzină de fiinţe umanoide cu piele albastră închisă, purtând armuri uşoare de piele tăbăcite şi învelişuri corporale opace de magie intrară în luptă. Cinci dintre ei intrară în poziţii de concentrare eliberând un baraj de proiectile magice atât de puternice încât trecură de protecţiile mercenarilor şi provocară distrugere totală. Ceilalţi, folosind arme albe tradiţionale tăiară în armia de creaturi rămase fără ghidare.

Dragunii, cu puteri înzecite la vederea aliaţilor, se aruncară în luptă folosind armele flux pentru a tăia calea animalelor monstroase rămase fără apărare. Waradinii şi dorienii ucideau cu arme albe dar la fel de eficiente şi mortale.

Panica cuprinse armia, ca un şarpe fără cap, se zmucea şi lovea dar fără succes. Noii veniţi eliberară valuri de magie ucigătoare combinându-şi forţele cu ale legătorilor de vrăji şi wakanilor waradini. Doar câteva creaturi reuşiră să scape fugind.

Unul dintre străini îngenunchease lângă Rotofei, care abia răsufla şi murmură o vrajă de vindecare. Rănile aventurierului i

se închideau văzând cu ochii, ajutat şi de puterea psionică nativă. Baltazar se apropiase îngrijorat pentru amicul său dar văzu că străinul cunoştea bine artele vindecătoare. Mult mai bine decât dorianul care era mag de bătălie nu vraci.

Lupta terminată, dorienii formară automat perimetrul de apărare, ridicând câmpuri de respingere a vrăjilor şi observatori magici. Daitan se apropie de noul venit:

– Cine eşti? Acesta se instalase pe o movilă de pământ ce se ridicase sub puterea fiinţei de sub robe. Însoţitorii săi îl înconjuraseră în poziţii ameninţătoare. Şeful dragunilor îi cunoştea de undeva dar nu reuşea şă-şi aducă aminte. Dar după cum se luptaseră nu erau de ignorat.

– Credeam că ai să-mi mulţumeşti. Nu aşa se procedează cu cineva care îţi salvează viaţa? zise aproape cu ironie străinul Daitan îşi stăpâni un gest de furie.

– Îţi mulţumesc, şi rămân dator pentru ajutor. Dar întrebarea rămâne străinule.

– Cu plăcere. Văd că Arrianus a avut dreptate. Eşti o fiinţă suspicioasă. Numele meu este Asur şi Arrianus m-a rugat să-ţi dau o mână de ajutor. În caz că ai nevoie.

– De unde ştiu că spui adevărul? Fiinţa râse pe sub glugă şi-i aruncă o pecete.

– Arrianus e cu Valliar într-o misiune. Dar au considerat că s-ar putea să fie unele probleme.

Pecetea era adevărată. Străinul venea din partea Camarazilor.

– Bine, îţi accept ajutorul. Dar am face bine să ne mişcăm repede înainte să se replieze cei din cetăţuie.

Trupa se repuse în mişcare. Noii veniţi grupaţi în jurul lui Asur neamestecându-se cu ceilalţi luptători. Dar se purtau şi mişcau ca veterani. Cu lănci scurte, kopis şi săbii scurte păreau perfect înarmaţi pentru lupta corp la corp.

NerZa se trase lângă Baltazar.

– Îi recunoşti?

– Am auzit de rasa lor. Dar nu ştiam că sunt atât de puternici. Îi cunoşteam ca sclavi.

– Sclavi deveniţi puternici. Dar cel ce-i conduce? întrebă grypidul – Nu-i recunosc rasa.

– Eu sunt bătrân Baltazar. Am peste o mie de ani. Iar rasa mea e veche printre planuri. Ascultă-mă bine. I-am văzut aura.

Avem legende despre cei ca el. Aparţine unei rase străvechi care era milenară când inteligenţa noastră de abia apărea. Dacă este acelaşi Asur din legende atunci ne-am ales cu un aliat puternic. Foarte puternic. Dar fii atent la el, e o fiinţă bătrână şi vicleană.

– Voi ţine un „ochi” pe el; murmură Baltazar referindu-se la simţurile sale magice.

Următoarea linie de apărare fu compusă din sute de animale zburătoare cu colţi ascuţiţi şi elemente de foc. Se aruncară peste aventurieri doar pentru a fi respinşi de vârtejuri îngheţate, proiectile magice şi săgeţi. Aventurierii n-avură pierderi, barajul defensiv fusese concentrat şi la ţintă.

– O apărare prea puţin reuşită; strigă Oskar săgetând o harpie cu arcul lung ce trăgea săgeţi umbră.

– Va deveni mai puternică în curând; vorbi de sub glugă Asur – Avem noi ac şi de cojocul lor; mormăi Daitan Se apropiaseră de fortăreaţă şi simţeau efectele vrăjilor puternice care o înconjurau. Daitan scoase o amuletă şi murmură o lungă incantaţie.

Explozia de putere dizolvă apărarea fortăreţei. Kaleen le dăduse cheia corectă pentru distrugerea protecţiilor magice.

– Deştept; spuse Asur; Dar au mai rămas alte protecţii. Le pot simţi.

– Kaleen a spus că s-ar putea să-şi fi creat propriile protecţii. Baltazar îşi îndreptă toate simţurile spre fortăreaţă, era ceva înneregulă cu pământul din jurul ei. Aceasta ca orice cetate respectabilă avea un şanţ cu apă şi ziduri înalte, dar în exteriorul zidului se aflau o serie de valuri de pământ întărite cu grămezi de creaturi în jurul lor.

Întrebarea ce-l frământa pe Baltazar era de ce nu-i aşteptau în interiorul cetăţii. Ar fi avut mai mult de câştigat cu zidurile fiind pline de arcaşi şi baliste. Şi nici magia nu-i mai apăra.

Cercetarea fu întreruptă cu bruscheţe de-o „plamă” magică venind de pe ziduri, magicienii mercenarilor atacând aventurierii, folosindu-se de-un sceptru Baltazar răspunse cu un mănunchi de trăznete întunecate ce doborâră cel puţin o duzină de apărători – Ceva nu-i în regulă cu bucăţi mari de teren în jurul fortăreţii; clătină el capul – Ai dreptate dorianule. Este o vrajă de legare. Pământul este îmbibat cu ea. Imediat ce forţele

voastre vor intra în fâşia aleasă, liane de magie şi plante vă vor ţintui pe loc sub focul arcaşilor, cei care vor reuşi să treacă vor fi luaţi în primire de infanterie; le zise Asur – Ţie nu pare să-ţi pese; interveni NerZul – Luptătorii mei sunt protejaţi, lianele nu se vor putea prinde de ei. Vă sugerez să folosiţi şi voi aceleaşi vrăji.

Daitan se sfătui cu Oskar. Mai aveau arme secrete dar erau de unică folosinţă. Dorienii refăcură ceaţa protectoare. Dar o păstrau doar în jurul războinicilor deoarece trebuia menţinută împotriva vrăjilor de desfacere emise din cetăţuie.

După ce terminară de organizat trupele şi se învăluiră cu toate magiile protectoare aventurierii, cu un urlet ce zgudui cerurile, porniră la atac.

Câmpul minat îi întâmpină, cu lianele tâşnind din pământ. Dar magia protejându-i, trecură prin ele fără probleme. Lovind în plin creaturile ce aşteptau doar câţiva atacatori, nu întreaga ceată orânduită de bătălie.

Arcaşii şi balistele de pe ziduri traseră în ei, dragunii şi câini-dragoni din primele rânduri căzându-le pradă. Arcaşii dorieni şi armele cu flux le răspunseră doborându-i.

Daitan intră cu furie în duşmani, tăie doi demoni slabi cu uşurinţă, pară loviturile altuia decapitându-l. În dreapta sa ţepi ascuţiţi împlântară un dragun, fiinţa demon ce-i aruncase sări pe alt dragun spărgându-i vizorul trecându-i un spin direct în ochi. Apoi cu nepăsare omorî un câine-dragon aruncând un spin care trecu şi prin unul de-al său.

Unul dintre străinii aduşi de Asur sări, făcând o piruetă în aer şi aterizând pe spatele bestiei unde împlântă ambele kopis în gât. Lamele străpunseră pielea groasă şi lichid verde sulfuros ţâşni ca dintr-o fântână.

Atenţia comandantului dragun fu atrasă în altă parte, dorienii asamblau sub focul celor de pe ziduri un sparge-tot. Arma periculoasă era singura capabilă să deschidă fortăreaţa asediatorilor. Căci mercenarii acoperiseră zidurile cu magie protectoare la fel ca şi un câmp protector de respingere a transportului magic.

Dassar, wakanul waradin îi proteja pe dorieni, ridicase un oval strălucitor în faţa lor, folosindu-l ca un scut deflectând săgeţi şi proiectile magice. Alţi waradini foloseau tunurile de mână ca să tragă în cei de pe ziduri.

Pulsul alb-orbitor al sparge-tot pulveriză magia protectoare şi împrăştie o secţiune întreagă a zidului, bucăţile de piatră devenind proiectile ucigătoare pentru cei luptând în jur. Asur şi NerZa se repeziră în breşa creată urmaţi de dorieni, grypizi şi războinicii lui Asur.

Bătălia în interior deveni un haos imposibil cu magie zburând în toate părţile, invocări de demoni, arme tăiind în toate direcţiile, săgeţi luând viaţa într-o clipită, bestii de luptă periculoase năvălind de peste tot.

Cu spatele la zid mercenarii scoseseră tot ce aveau la luptă. Dorienii parară multitudinea de magie activând o zonă-moartă, o zonă unde magia obişnuită nu exista.

Combatanţii rămâseseră doar cu armele albe. Şi puterile interioare.

Ca cea a lui Asur, care continua să taie neobosit cu spada luminoasă în timp ce războinicii lui îi căutau pe mercenari ca să-i poată scoate cât mai repede din luptă.

Oskar se lupta cu comandantul mercenarilor, o fiinţă de trei metri înălţime cu patru braţe fiecare cu o armă diferită, purtând o armură magică. Viteza dorianului îi oferea un avantaj dar şeful mercenarilor se apăra cu precizie punctând cu spadele grele şi buzduganul, parând cu scutul.

Lupta sălbatică îi duse departe de ceilalţi, într-o sală interioară, bestiile de luptă împiedicându-i pe dorieni să-l urmeze prin numărul lor. Oskar se trezi atacat de alţi doi mercenari de la spate.

Îi atraseră atenţia în momentul crucial şi-o lamă ascuţită îi intră în picior. Oskar îi omorî dar îi luă timp şi primi un buzdugan în plin piept, fu aruncat prin uşă afară cu o tăietură adâncă în armura întărită cu magie. Şeful mercenarilor îl urmă şi folosind o tactică ciudată. Îl prinse în braţe. Armura sa avea ţepi lungi cu otravă puternică, ţepi care pătrunseră adânc în Oskar. Sistemul său imunitar de dorian reuşi să o domolească dar era atât de puternică încât îl ameţi rău de tot. Reuşi să-i împlânte un pumnal în picior şi uriaşul îl eliberă.

Oskar căzu jos. Sărindu-i în ajutor alt dorian fu ucis cu o singură smucire a spadei grele. Spadă care-l decapită pe Oskar care nu reuşi să se apere fiind încă ameţit.

Capul însângerat se rostogoli pe jos. Oskar murise.

Momentul de glorie a mercenarilor fu scurt.

Dorienii văzură moartea comandantului lor. Şi intrară într-o stare de furie nebună. Vroiau răzbunare. Deactivară zona moartă şi porniră la atac. Lame fulgerau, magia se dezlănţui. Cu Baltazar în frunte, Dassar şi waradinii urmându-i pulverizară rezistenţa mercenarilor şi lacheilor lor.

Asur îl atacă pe şeful mercenarilor. Sabia de lumină dansa cu viteză ameţitoare şi în doar câteva momente toate cele patru braţe fură detaşate de corp.

– E al vostru; le spuse dorienilor Care îşi terminaseră adversarii a căror cadavre zăceau în mormane. Îl luară pe şeful merceanarilor şi fără să zică nimic îl împinseră într-o încăpere a fortăreţei. Ore întregi se auziră urlete. Apoi tăcere.

Unul după altul dorienii părăsiră încăpere. Baltazar ieşi ultimul.

– Răzbunarea este completă. Putem pleca. În acest timp dragunii împreună cu restul aliaţilor terminaseră sterilizarea fortăreţei eliminând orice opoziţie rămasă şi pe cei ce încercaseră să se ascundă de mânia atacatorilor.

NerZa stătea în mijlocul curţii, scutierii curăţindu-l cu grijă, aşa cum făceau după fiecare bătălie:

– Am terminat Daitan. Ce facem acum?

– Distrugem locul, îndepărtând urmele. Să nu rămână nimic; dragunul privea cadavrul lui Thud, creatura fiind găsită de un oştean sub alte cadavre de mercenari Fără Thud abilitatea de o contacta pe Kaleen era scăzută şi oricum n-ar fi făcut-o de aici, cineva ar fi putut să-i ia urma.

– Avem puterea să facem ce zici? întrebă Rotofeiul, încă recuperându-şi forţele – Avem un rade tot. Un dispozitiv atât de puternic încât va disrupe însuşi realitatea pe o rază de kilometri în jur. Şi şterge urmele lăsând un gol, chiar şi pentru scurtători.

NerZa îşi îndepărtă scutierii:

– Dacă mercenarii au prieteni, protectori, în sferele înalte atunci vor avea mijloace să găsească pe cei care le-au distrus animăluţele de casă. Poate ar trebui să dispărem cât mai repede. Şi să găsim adăpost pentru o perioadă de timp.

Daitan îi dădea dreptate în sinea lui. Aventurierii câştigaseră, dar costurile fuseseră însemnate. Jumătate dintre soldaţii lui proprii fuseseră ucişi iar pierderile fuseseră la fel de mari şi printre aliaţi. Doar trei sedurani mai erau în viaţă şi zece waradini. Umani supravieţuiseră doar doi. Dorienii rezistaseră

mai bine dar ei erau elită.

Oricum nu ar fi fost în stare, obosiţi şi epuizaţi, să facă faţă unui nou conflict. Şi magii aveau nevoie de timp să-şi revină, să mediteze refăcându-ş forţele vrajitoreşti.

– Atunci ar trebui să veniţi cu mine; interveni Asur. Dacă protectorii se vor răzbuna atunci aduceţi răzbunarea peste lumile voastre. În lumea mea veţi fi în siguranţă. Şi în timp cred că am un loc perfect pentru a vă reface forţele.

Daitan cântărise situaţia, nu se îndoia de ce-i spusese Kaleen. Mercenarii aveau, avuseseră, aliaţi puternici. Şi dacă Arrianus se încredea în Asur atunci şi el putea să aibă încredere.

– Îţi accept oferta Asur. Şi sunt sigur că şi restul camarazilor vor gândi la fel.

– Prea bine. Voi deschide portalul cât timp veţi instala voi rade-tot. În scurt tinp o disturbare apăru pe întinsul deşertului golaş şi aventurierii dispărură prin ea. Imediat după o lumină rivalizând Soarele se aprinse distrugând totul în jur. Ştergând urmele.